

NIEUWSBRIEF NR.1

Beste Marinevrienden ,

Op de laatste reünie heb ik aangekondigd met een Nieuwsbrief te zullen komen om iedereen die daarvoor belangstelling heeft op de hoogte te houden van nieuwtjes, personalia maar ook voor de uitnodigingen voor komende reünies.

Het is daarom belangrijk dat ik op de hoogte ben van uw e-mail adres en dat wijzigingen hierin z.s.m. worden doorgegeven. Nog steeds zijn er een groot aantal reünisten waarvan ik geen- of een oud e-mail adres heb.

D. m. v. een laatste mailing heb ik deze zomer ieder waarvan ik geen e-mail adres heb, benaderd om dit alsnog door te geven.

Afhankelijk van nieuws en copij zal de Nieuwsbrief 2 x per jaar verschijnen maar natuurlijk ben ik mede afhankelijk van uw inzendingen, ik denk hierbij aan oude verhalen, ervaringen die met onze uitzending te maken hebben, personalia zoals ziekte en overlijden, kortom alles wat interessant is voor onze groep.

Alles kunt U doormailen naar: j.vanderloo@onsnet.nu (of tel. 040-2836423)

Smoelenboek.

In het voorjaar ben ik begonnen om een z.g.n. "Smoelenboek" aan te leggen.

Voor velen misschien iets nieuws maar in het bedrijfsleven is dit allang gebruikelijk. Het Smoelenboek gaat (pas)foto's bevatten van onszelf; zoals wij er rond 1962 uitzagen en nu! Veel van de huidige gezichten kan ik wel uit reünie foto's knippen maar voor de oude foto's heb ik jullie medewerking nodig; je zult ervan versteld staan hoeveel sommigen veranderd zijn en hoe weinig anderen! Ineens herken je oude maten weer!

Mail mij een oude foto met je rang of stand destijds, formaat is niet belangrijk en ik hoop jullie t.z.t. allen een prachtig "Smoelenboek" te kunnen overhandigen. Alvast bedankt. Ziehier een voorbeeld:

Willem Peijnenburg Willem Peijnenburg
Matr. 1 Matr. 1

Jan van der Loo Jan van der Loo
Matr. 1 Matr.1

Dick van Beek
Mach. 1

Wacht niet te lang want dit is echt een klusje voor de wintermaanden.

Nieuw Guinea anno 2014.

Hoe zou Nieuw Guinea er nu uitzien, wat is er allemaal veranderd?

Vragen die we onszelf wel eens stellen maar enkelen gaan gewoon terug om het met eigen ogen te aanschouwen.

Mach. Piet Voorn deed dit al zo'n 25 jaar geleden maar kreeg niet meer de gelegenheid om er over te vertellen en nu, in april 2014, is onze oud collega Bé Kloezen met zijn vrouw teruggegaan op een veteranenreis.

Hierbij zijn bevindingen:

Nieuw- Guinea reis 15 maart – 15 april 2014

Dit was een reis georganiseerd door Eigenwijze Duikreizen, het Veteraneninstituut en Kees Bunschoten (oud marinier). In de aanloop naar de vertrekdatum was dat wel eens lastig, want er kwam informatie van drie kanten, niet altijd gelijktijdig en ook al niet gelijklozend.

Wij hadden deze reis uitgezocht omdat er, naast het bezoeken van veteranenlocatie, ook veel tijd was voor de natuur. Het grootste gedeelte van de reis zouden we aan boord van de Matahariku verblijven.

En op 15 maart vertrokken we dus met Garuda Airlines naar Jakarta.

Ons gezelschap bestond uit slechts 8 personen, 2 veteranen met partner, 3 alleen reizende veteranen en een begeleider van het Veteraneninstituut.

In Jakarta hadden we een overstap naar UjungPandang (Makassar) en hadden we net tijd genoeg om roepia's te pinnen en om telefoonkaarten (SIM-kaartjes) te kopen. (Wel doen, Indonesisch SIM-kaartje met beltegoed, dan is bellen naar Nederland niet duur).

De bagage was door-gelabeld dus daar hadden we geen zorgen over. Om 21.00 uur plaatselijke tijd landden we in Makassar, daar was een hotel gereserveerd, pilsje gedronken, heel even op bed gelegen en om 02.00 uur weer op voor de volgende etappe, nu naar Sorong. Hier werden we opgewacht door onze gids aldaar: Danny en de manager van de boot: Eric.

Figuur 1: route Jakarta-Makkassar-Sorong

Die dag zijn we nog even Sorong ingelopen en dat was wel een cultuurschok. Druk, erg veel scooters en oude auto's, smerig, al het vuil blijft op straat liggen of in de open riolen. Hier komen elke week nog heel veel Indonesische emigranten aan, je ziet dan ook heel weinig Papoea's.

De eerste nacht aan boord geslapen en de volgende ochtend met een paar 4WD's naar Teminabuan, dat is 160 km, maar wel 7 uur rijden over erbarmelijke wegen. In Teminabuan overnachten we in een school, een meisjes internaat dat vooral door Nederlands sponsorgeld in stand wordt gehouden.

Figuur 2 Teminabuan

Jan (medereiziger en ex-marinier), heeft destijds de weg van Sorong naar Teminabuan lopend afgelegd, maar ziet ook hier weinig herkenningspunten.

(Houd er rekening mee dat je bijna overal omstreeks 4 uur wakker wordt door de oproep van de moskee, zoals hier in Teminabuan.)

We bezoeken een paar kampongs, één met vooral inwoners afkomstig uit Sulawesi, de andere met nog veel Papoea's. Daarna zwemmen we in de kali en 's avonds dansen de meisjes van het internaat voor ons.

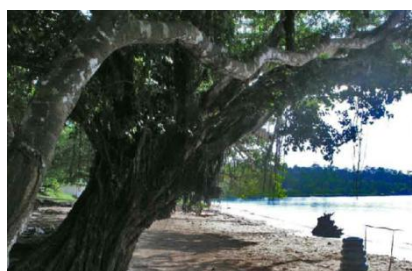
Op 20 maart gaan we naar Konda, wandelen door het dorp en in de kerk (nog door Nederlanders gebouwd) zingen kinderen voor ons. (Dat zingen herkende ik van mijn tijd in Manokwari, ik was daar de facteur en als ik 's morgens naar het postkantoor liep kwam ik voorbij een school waar de kinderen vaak deze liedjes zongen).

Die avond zijn we weer aan boord gegaan van de Matahariku die eerst langs de kust en daarna de rivier was opgevaren naar Teminabuan. Wij varen dan richting FakFak, waar we op 21 maart aankomen en nog tijd hebben om de pasar te bezoeken.

Ook hier veel Indonesische inwoners en weinig Papoea's, streng moslim, dus geen bier. (Aan boord kunnen we dit wel kopen.) De volgende dag bezoeken we de kazerne, goed herkenbaar zijn de Nederlandse gebouwen. (Dit is trouwens de enige kazerne die we hebben mogen bezoeken, op alle andere plaatsen, Sorong, Manokwari en Biak werd de toegang geweigerd.)

Figuur 3 Welkom in Manokwari

Figuur 4 Pasir Putih

's Middags vertrekken we naar de Radja pat, dat is tegenwoordig een beschermd natuurgebied, daar mag geen hout gekapt worden en het is een verboden gebied voor buitenlandse vissersboten.

Op diverse eilandjes worden resorts gebouwd en het gebied wordt als een van mooiste duik- en snorkelgebieden ter wereld aangeprezen. (En dat vonden wij ook wel!)

We varen naar pulau Warakaraket, waar een aantal van ons gaan snorkelen. We hebben een onvergetelijke ervaring, zoveel verschillende soorten vissen, rif-haaitjes, blauwe zeesterren en prachtig koraal!! Daarna varen we verder naar het hoofdeiland Misool, bezoeken de Indonesische kampong Yellu en verbazen ons over de buiten proportionele moskee, de vele, vele kinderen en het stinkende afval dat overal ligt en waar niemand zich aan schijnt te storen. Onvoorstelbaar, wat vies.

Zo hebben we tot 6 april in de Radja Ampat vertoefd: gevaren, van eiland naar eiland, we hebben meerdere kampongs bezocht, diverse tochtjes met de speedboot en wat steeds hetzelfde was – de grote moskeeën en de grote kerken- vaak in geen verhouding met het aantal mensen op dat eiland. Er wordt meer geld uitgegeven aan het bouwen van deze kerken dan dat er aan onderwijs wordt uitgegeven.

Er zijn wel schooltjes maar er wordt weinig les gegeven. Of er is helemaal geen guru of deze is afwezig. Diploma's worden gekocht en zijn daarmee alleen voor de rijken weggelegd.

Bij het eiland Aduwey zijn we met een plaatselijke gids een eind het oerwoud ingegaan tot de plek waar marinier Mannie is gesneuveld. In Wey houden we een korte plechtigheid ter nagedachtenis van de vele omgekomen militairen.

We bezoeken een parelfarm (Australische onderneming), beklimmen een hoge berg, gaan een keer 's morgens erg vroeg een berg omhoog om paradijsvogels te zien, we snorkelen en zwemmen en zien erg veel mooie vissen, dolfijnen, schildpadden en koraal.

Op 6 april zijn we terug in Sorong, we bezoeken eerst nog het eiland Jefman (vroeger een vliegveld, maar de strip wordt niet meer gebruikt). Er zijn twee kampongs: een islamitische en de ander is christelijk.

Figuur 3 Sorong haven 1961

Vanuit Sorong bezoeken we een RK missiepost (op het terrein van een middelbare school), waar op een huisje de herinneringsplaat voor de op 16 juni gesneuvelde soldaten Victor Pouw en Leo Phijl gemonteerd is. (De bus waar we mee reisden was een uur te laat vanwege wachttijden bij het tanken, er is lang niet altijd diesel of benzine te verkrijgen).

Op 8 april vliegen we naar Manokwari. Het oorspronkelijk reisplan voorzag in een bootreis, maar er waren problemen ontstaan met de

inspectie doordat de boot de jaarlijkse keuring niet had gehad en dus direct naar de werf moest. (

Andere jaren waren daarmee nooit problemen, er werd wat geld onder tafel geschoven en klaar was kees, alleen dit jaar niet).

In Manokwari had ik de Marinierskazerne willen bezoeken maar de plaatselijke gids kreeg dat niet voor elkaar. Wel hebben we een prachtige tocht gemaakt naar de Anggimeren, hoog in het Arfakgebergte.

We reden met 3 4WD's en zeer kundige chauffeurs en dat was maar goed ook ! De weg, voor zover die de naam weg nog mocht hebben, was zeer slecht. Het regende regelmatig en we gingen dwars door rivieren en ontzettend diepe kuilen. Of het allemaal verantwoord was weet ik niet, maar ik had het niet willen missen. Op de tocht naar boven zagen we nog de Papoea's zoals ik ze van vroeger kende, vaak families onderweg ergens naar toe, achter elkaar aan lopend met voorraden in draagnetten om het hoofd of op de rug.

Op 11 april vertrekken we naar Biak, om 04.30 uur opstaan en naar het vliegveld. Maar door allerlei oorzaken vliegen we pas om 10.00 uur, een klein vliegtuig (12 personen), waarin niet alle koffers mee kunnen. Die worden de volgende dag bezorgd.

Op Biak logeren we in het oude KLM-hotel, een beetje verouderd maar wel een mooi koloniaal gebouw. Ook hier is het weer niet mogelijk de kazerne te bezoeken.

(Wil je op een veteranenreis kazernes bezoeken dan zal dat via de ambassades in Den Haag en Jakarta van te voren geregeld moeten worden, plaatselijk lukt dat niet.)

Figuur 4 Oude KLM hotel

Figuur 5 Huidige(KLM)hotel

Op 14 april vertrekken we weer uit NNG en vliegen via Ujung Pandang naar Jakarta waar we nog 8 uur moeten wachten voor we in het vliegtuig naar Amsterdam gaan.

Conclusie: We hebben genoten van de mooie natuur (je moet dan wel de rotzooi, vooral plastic, dat werkelijk overal voorkomt even vergeten). We hebben ons wel verbaasd over de grote kerken en moskeeën (terwijl de bewoners werkelijk niets hebben, er slecht onderwijs is en slechte of geen gezondheidszorg).

Na 50 jaar is Nieuw Guinea veranderd van een Papoealand naar een Indonesische provincie. Er wonen nog ongeveer 2 miljoen Papoea's en al 4 miljoen Indonesiërs.

Een goede lichamelijke conditie is voor deze reis wel gewenst, er zitten weinig rustmomenten in en de warmte ja dat is ook wel weer even wennen.

Al met al een prachtige reis, die zeer de moeite waard was.

Bé, bedankt voor je verhaal het geeft ons een andere kijk op Nieuw Guinea.

Helaas

Onlangs stuitte ik bij mijn zoektochten door het **Wereld Wijde Web** op een opmerkelijk verhaal dat ik hier graag gepubliceerd zou hebben maar mijn kennis van het Bahasa Maleis is voldoende om recepten en om berichten te begrijpen maar niet voor een correcte vertaling. Dit verhaal houden jullie van mij tegoed maar om alvast een tipje van de sluier op te lichten: *Bij het aan boord nemen van de overlevenden van de Madjan Tutul zijn er blijkbaar 3 man aan de*

aandacht ontsnapt, waarvan er 2 op zee zijn gestorven en één, weken later, op Sulawesi is aangespoeld.

De man leeft nog en is pas kort geleden met zijn opmerkelijke verhaal naar buiten gekomen.

Volgende keer het hele verhaal en misschien moet ikzelf mijn Maleis maar weer eens wat gaan bijspijkeren.

Voor diegenen die nog wel wat Maleis kennen en ook van koken houden:

<http://kitabmasakan.com/>

Deze website laat je kennismaken met recepten uit de hele archipel en er zijn "Super lekkere" bij!

Zelfs verrassende gerechten uit Papua!

Varen.

Vorig jaar heb ik een dagje mee mogen varen met de nieuwe "Evertsen" via de Stichting NGID, mijn oude dienstvak.

Op onze laatste reünie was een adjudant O.O. van het Veteranen Instituut aanwezig die heeft toegezegd om mij te helpen om ook oude "Evertsen" veteranen een dagje mee aan boord van een Marineschip te laten varen.

Een week na de reünie heb ik de man op het Veteranen Instituut een e-mail gestuurd waarop ik tot op heden geen antwoord heb gekregen.

Mogelijk heeft het iets met de bezuinigingen te maken die ook voor ons op stapel staan en waarvan ik binnen enkele maanden verwacht te worden geïnformeerd. Toch wil ik het nog een keer proberen en hoop jullie volgende keer daarover te kunnen berichten.

Personalia:

Gelukkig zijn er geen nieuwe berichten!

Tot slot:

Vooraf door de politiek hebben veel Nieuw Guinea gangers het gevoel, te hebben deelgenomen aan een vergeefse missie.

Bij het lezen van de memoires van oud minister Luns werd ik aangenaam verrast toen ik las dat Pres. John F. Kennedy destijds aan Luns vroeg om de mogelijkheid te bezien voor deelname van het Nederlandse leger aan de oorlog in Vietnam, kreeg toegebeten: Mr. President, Uw regering heeft er alles aan gedaan om duizenden Nederlandse troepen, vele vliegtuigen en oorlogsschepen uit Z.O. Azië weg te halen en die ga ik niet terugsturen!

Misschien heeft onze uitzending zo toch zin gehad!

Hier is 't mee begonnen; eerste reunie door Frans Bosgraaf

Herkent U iedereen nog?

Stuur nu een foto (uit 1961/1962) in voor het smoelenboek.

Overige kopij ook van harte welkom!

M.v.g.

Jan van der Loo; j.vanderloo@onsnet.nu Tel. 0402836423

